

DE CE UNII OAMENI NU POT PĂSTRA BIRUIŢA

Am

discutat cu cineva despre plecarea mea marți sau miercuri la Wichita, Kansas, astfel încât să fiu acolo vineri și i-am spus că nu voi putea trece prin partea de nord din cauza zăpezii. În timp ce vorbeam am avut impresia că auzim începutul cântării „Crede numai”, așa că am privit spre cel care era cu mine și am spus: „Națiune după națiune, limbi și popoare, m-au chemat în ultimii zece ani pe platformă prin aceasta cântare. Dacă voi pleca de aici înainte de venirea Domnului Isus, este stabilit ca atunci când mă vor pune în pământ să se cânte „Crede numai!”

Nădăjduiesc

că, dacă va fi să ajung în cer, voi cânta aceasta cântare împreună cu cei care au ajuns acolo înaintea mea, pentru că Cel în care cred cu adevărat este Domnul Isus.

Aceste

batiste și lucrurile care au fost aduse pentru a ne ruga peste ele sunt o expresie a credinței oamenilor. Aș putea spune atât de multe lucruri! O mare

parte a lucrării mele este trimiterea acestor batiste pentru
că în felul acesta
iau legătura cu mai mulți oameni.

De

multe ori mi s-a spus: „Frate Branham, fratele Roberts,
fratele Allen sau un
alt frate se roagă pentru cinci sute de batiste în timp ce tu
abia stai de
vorbă cu trei sau patru persoane.” Ei bine, probabil că este
adevărat, dar
știți ceva: ei fac ceea ce Dumnezeu le-a spus lor să facă, pe
când eu fac ceea
ce îmi cere mie să fac. Lucrarea mea este puțin diferită, dar
în felul acesta
eu intru în legătură cu mulți oameni: prin batiste, șorțuri și
alte articole
micuțe de îmbrăcăminte. Sunteți bineveniți să le trimiteți la
mine acasă, la
orice oră, dacă aceasta doriți, la adresa: Jeffersonville,
Indiana, Căsuța
poștală 325, dar vor ajunge la mine și dacă scrieți numai
Jeffersonville. Noi
ne vom bucura să vi le trimitem înapoi: mii de batiste
săptămânal, în toată
lumea. Prin aceasta am avut un mare succes, pentru că oamenii
au crezut și au
avut credință în Dumnezeu pentru vindecare.

Ne

vom ruga și peste acestea de aici, astfel încât să le putem
lua la plecare.
Dacă nu le-ați adus aici, trimiteți-le acasă la mine, căci vă
vor fi trimise
înapoi absolut gratuit, fără nici o taxă sau altceva. Avem și

câteva cărți.

Băieții

mi-au spus acum câteva minute că a mai rămas doar o jumătate de cutie pentru

luni, pentru că nu le vom vinde duminică.

Au mai rămas și câteva fotografii pentru luni și marți. Noi le cumpărăm

de la cei care le tipăresc și apoi le dăm mai departe. Facem aceasta pentru ca

le luăm cu patruzeci de cenți mai ieftin. Oamenii nu au bani, dar doresc să le

aibă, de aceea le cumpărăm noi pentru ei. Dumnezeu rezolvă problema aceasta

într-un fel sau altul. Deci, nu există preț pentru nimic.

Simțiți-vă liberi să

cereți orice lucru cu care vă putem ajuta, ca să aveți o viață mai bună, și

care să vă facă încercările mai ușoare, fiindcă pentru aceasta sunt aici: ca să

fac această lucrare.

Mi-aș

dori să pot merge personal la fiecare acasă și să stăm de vorbă cât mai mult.

Mi-ar place să fac aceasta dar nu pot. Sunt însă sigur că înțelegeți, așa că

este un singur lucru pe care îl puteți face: să vă rugați pentru mine, deoarece

acesta este lucrul de care am nevoie mai mult decât de orice altceva: de

rugăciune.

Sunt

foarte răgușit pentru că, așa cum am spus, am fost plecat pentru aproximativ patru luni și nu am prea dormit noapțile fiindcă am predicat și m-am rugat pentru bolnavi. Bineînțeles că se observă diferența după ce ai predicat așa de mult. Vă puteți imagina că serviciile de vindecare sunt de două ori mai grele pentru mine decât dacă aș predica.

Deci, cu voia Domnului, în după-amiaza aceasta am ales un text mic despre care aș vrea să vă vorbesc. Mâine vom avea un serviciu de vindecare, după care vom porni din nou la drum. Nu știm ce va face Domnul – El ar putea să coboare chiar în aceasta după-amiază și astfel să avem cel mai mare serviciu de vindecare care a fost vreodată, căci El face totul în felul Său, în timp ce noi încercăm să urmărim doar călăuzirea Lui. Dar înainte de a deschide și de a citi Cuvântul Său binecuvântat, haideți să ne plecăm capetele și să vorbim puțin cu El prin rugăciune.

Binecuvântatule

Tată ceresc, Îți mulțumim că ne-ai dat privilegiul să venim pe acest stadion mare și frumos, cu un acoperiș deasupra capului, și să ne adunăm în Numele Fiului Tău, Domnul Isus. Îți mulțumim fiindcă știm că în aceste ceasuri întunecate și înfricoșătoare, în care trăim, la sfârșitul

epocilor, mai există
oameni care cred în Tine și așteaptă venirea Ta cât mai
curând. Simțim că acesta
este poporul Tău ales, floarea făinii, de aici din Oakland și
din împrejurimi,
și au venit aici cu un scop: să audă Cuvântul lui Dumnezeu și
să I se închine.

Tată,
Te rugăm cu umilință să iei acest serviciu în mâinile Tale și
sub controlul
Tău, pentru a-Ți primi gloria. Sfințește vocea care va vorbi,
și care Îți
aparține cu adevărat, căci Ți-am dat-o Ție, Doamne. Sfințește
și urechile care
vor auzi și îngăduie ca fiecare inimă să poată primi Cuvântul
Tău, căci nu vrem
să auzim mesajul unui om, ci mesajul lui Dumnezeu, deoarece
dorim și așteptăm
să stăm în prezența Ta, sfinți și fără vină, în această ora
care se apropie cu
repeziciune.

Ascultă-ne,
pentru că Îți cerem aceasta în Numele lui Isus Hristos. Amin.

Voi
citi din cartea lui Ezechiel, capitolul 36, versetul 26. (Se
dă o prorocie).
Amin. Voi citi din cartea lui Ezechiel, capitolul 36, versetul
26. (Se dă o
prorocie). Amin. Mulțumim lui Dumnezeu pentru Cuvântul Său,
deoarece
întotdeauna ne face să prindem curaj. Îmi amintesc că

obișnuiam să cântăm o cântare:

„Să prindem curaj, pentru că nu suntem lăsați singuri.” Și credem că într-adevăr Domnul este prezent aici.

„Vă voi da o inimă nouă și voi pune în voi un duh nou; voi scoate din trupul vostru inima de piatră și vă voi da o inimă de carne.

Voi

pune în voi Duhul Meu și vă voi face să urmați poruncile Mele și să păziți și să împliniți legile Mele.”

Fie ca Domnul să Își adauge binecuvântările la citirea Cuvântului Său.

În această după-amiază dorim să vorbim despre marele profet Ezechiel și măreața sa profeție. Voi știți că profeții din Biblie au fost comparați de Dumnezeu cu vulturii.

Eu am studiat natura și am folosit-o tot timpul în predicile mele pentru că ea a fost „Biblie” care m-a condus la Hristos. Noi nu am avut niciodată o Biblie acasă, așa că la vârsta de douăzeci de ani nu văzusem încă nici una. Nu eram religioși deloc. Părinții mei erau catolici doar cu numele, căci au părăsit biserica și după căsătorie nu s-au dus nicăieri. Cu

toate acestea, Domnul m-a ales și prin harul Său a pus în
inima mea dragostea pentru
El. Este ceva din lăuntrul meu care mă ține: dragostea lui
Dumnezeu.

Studiind natura am văzut marea înțelepciune a lui
Dumnezeu care m-a lăsat să înțeleg lucrurile naturale. Astfel,
fără a avea vreo
educație, am putut înțelege supranaturalul, deoarece toate
lucrurile din natură
sunt umbre sau simboluri ale lucrurilor supranaturale. Nu știu
dacă înțelegeți
ceea ce spun, dar acesta este adevărul. Tot ce este pe pământ
este făcut după
ceea ce este Dincolo; este o umbră a ceea ce este Acolo.
Astfel, ceea ce suntem
acum este o umbră a ceea ce vom fi la marea înviere din morți
când păcatul,
boala, necazurile și moartea se vor sfârși.

Profeții sunt simbolizați prin vulturi. Vulturul
este o pasăre măreață, dar când am fost la Grădina Zoologică
din Cincinnati mi-a
fost dat să văd o priveliște zguduitoare: un vultur într-o
cușcă. Fiul meu mi-a
spus acum câteva momente că au unul și pe partea cealaltă a
lacului, într-un
loc amenajat ca o mică grădină zoologică, dar nu vreau să mai
văd așa ceva. Nu
suport să-i văd pe creștini prinși în cușca denomițiilor.
Urăsc lucrul
acesta. Ce îi ajută canarului tău faptul că îi dai mâncarea
cea mai bună și că
are aripi puternice dacă nu are spațiu să zboare? Cred că așa
este și cu

creștinul prins într-o denomi-națiune. Noi trebuie sa fim liberi, iar dacă studiem Cuvântul și Îl credem, vom avea spațiu de mișcare. Cu siguranță.

Haideți deci, să ieșim afară, să ne mișcăm și să ne folosim credința. La acea grădină zoologică am văzut cum acel vultur mare și frumos, își întindea aripile și lovea cu ele gratiile cuștii până când se prăbușea istovit. După un timp se ridica din nou, privind spre cer, și lovea din nou gratiile. Capul și aripile îi erau pline de sânge, iar când s-a lovit de gratiile solide a căzut înapoi privind în sus. Da, ochii lui istoviți au privit spre cer pentru că este o pasăre a cerului și poate zbura mai sus decât orice altă pasăre. Șoimul nu se poate compara cu el sub nici o formă și nici o altă pasăre de pe pământ. Vulturul se înalță cel mai sus. Nici o altă pasăre nu poate suporta acea altitudine fiindcă nu a fost construită pentru așa ceva. Ar muri dacă ar încerca să-l ajungă. Aerul este foarte rarefiat, iar presiunea este atât de mare încât s-ar dezintegra imediat. Vulturul însă este o pasăre care se înalță până la cer.

Nădejdea mea este că veți înțelege ceea ce vreau să vă spun în după-amiaza aceasta, deoarece aceasta este o lecție pentru popor.

Vedeți voi, „darurile și chemarea sunt fără pocăință.” Noi avem nevoie de coțofană, avem nevoie de pitulice și de toate celelalte păsări, dar nici una dintre ele nu se poate compara cu vulturul, pentru că Dumnezeu l-a făcut deosebit. Nici o pasăre nu ar trebui să se întrecă cu el în ceea ce privește zborul în înălțime pentru

că nu va ajunge
prea departe. La rândul lui, vulturul nu poate fi atât de
rapid ca și pasărea
colibri, ceea ce dovedește că fiecare își are locul lui.

Tot așa, fiecare dar din biserică își are locul
lui, pentru că unul este proroc, altul este altceva și așa mai
departe, dar
toate lucrează împreună pentru desăvârșirea Bisericii lui
Dumnezeu.

Dacă pasărea colibri ar încerca să fie un vultur,
s-ar autodistrage; și la fel s-ar întâmpla cu vulturul dacă ar
încerca să fie o
pasăre colibri. Vedeți? Dacă porumbelul ar încerca să fie o
cioară, ar muri, dar
nici cioara nu poate fi porumbel. Aceasta arată că suntem
diferiți unii față de
alții pentru că așa ne-a făcut Dumnezeu.

Acum să vorbim puțin despre vultur. Dumnezeu i-a
asemănat pe prorocii Săi cu vulturii, pentru că cu cât ajungi
mai sus cu atât
vezi mai departe. Astfel, dacă ai putea să te ridici deasupra
Pământului, ai
vedea că este rotund.

Cu cât te ridici mai sus, cu atât vezi mai departe:
*„După ce a vorbit în vechime părinților noștri, prin proroci,
în multe
rânduri și în multe chipuri, Dumnezeu, la sfârșitul acestor
zile, ne-a vorbit
prin Fiul Său, Isus Hristos.”* (Evrei 1.1-2).

Profeții din Vechiul Testament s-au ridicat foarte sus, prin Duhul, și au putut vedea lucrurile care vor veni. Cine i-a ridicat? Dumnezeu.

Dacă vulturul ar putea să se ridice atât de sus, dar ochii nu i-ar fi adaptați înălțimii, nu i-ar fi de nici un folos să urce acolo sus pentru că nu ar vedea nimic, dar ochiul lui este făcut în armonie cu restul trupului, de aceea, când se ridică poate vedea până departe.

Tot așa profeții Vechiului Testament s-au ridicat în Duhul și au văzut lucrurile care aveau să se întâmple, iar Ezechiel a fost unul dintre vulturii lui Dumnezeu, un profet al Lui. El a putut să ajungă sus și să vadă până departe, chiar și epoca aceasta. Ridicându-se prin Duhul lui Dumnezeu, el a putut să vadă cu două mii cinci sute de ani înainte ziua în care trăim astăzi, de aceea a scris despre ea, iar noi putem vedea că totul se împlinește întocmai. Tot ce au spus prorocii Bibliei, fiecare Cuvânt, se va împlini întocmai. Uneori ne vine greu să credem, dar Dumnezeu o va face oricum pentru că este Cuvântul Lui. El este Înțelepciunea, este Infinit și Atotștiutor, de aceea știe tot ce a fost și ce va fi. Acesta este motivul pentru care a putut să hotărască mai dinainte toate lucrurile și a făcut ca totul să lucreze pentru binele Lui.

Omul a fost creat pe baza „liberei alegeri”, de aceea Dumnezeu nu poate spune: „Te voi obliga să faci asta!” sau: „Din tine voi face un om mântuit, iar din tine unul osândit!” Nu aceasta este natura lui Dumnezeu. Nu, El nu dorește ca cineva să piară, ci vrea ca toți să se pocăiască. Dar fiind infinit, Dumnezeu a știut de la început cine va pieri și cine nu, pentru că a cunoscut totul. El poate face ca toate lucrurile să lucreze corect, conform Planului Său. Nu sunteți fericiți pentru că aveți un astfel de Tată?

Dar gândiți-vă că voi, cei care sunteți astăzi aici și aveți numele scris în Cartea Vieții Mielului, nu ați făcut nimic pentru aceasta, nici predicatorul și nici biserica voastră, ci Dumnezeu a făcut totul. Și cum v-a scris Dumnezeu numele în Carte? În sângele Mielului.

Câți dintre voi cred aceasta? Și vă spun: în lumea aceasta nu există suficientă soluție de îndepărtare a cernelei sau orice ar fi, care să vă poată șterge numele de acolo, pentru că Dumnezeu v-a pus numele în Cartea Vieții încă de la întemeierea lumii. Așa spune Biblia. Noi nu am făcut nimic pentru aceasta. Tu nu ai avut nimic a face cu aceasta și nici eu, ci Dumnezeu însuși a făcut totul la întemeierea lumii, când a jertfit Mielul. Prin cunoștința Sa mai dinainte, El a știut

că Hristos va fi
acolo și L-a numit Mielul lui Dumnezeu jertfit de la
întemeierea lumii, iar
fiara îi va înșela pe toți locuitorii pământului ale căror
nume nu sunt scrise
în Cartea Vieții Mielului de la întemeierea lumii.

Aș dori ca voi, pentecostalii, să puteți vedea
aceasta, pentru că este singurul lucru care vă lipsește și
care vă aduce frică
și necazuri. Poate spui: „Frate Branham, Poate spui: „Frate
Branham, mi-e teamă
că voi pierde siguranța veșnică și toate acestea.”

Oh, dacă păstrezi în inimă ceea ce spune Biblia, nu
trebuie să îți faci griji pentru aceasta! Nu se va întâmpla
nimic.

S-ar putea ca cineva să spună: „Ei bine, eu sunt
mântuit, de aceea fac întotdeauna ce îmi place!” O asemenea
gândire nu este
corectă, iar dacă știi că motivele mele nu sunt corecte,
trebuie să merg înapoi
la altar. Pentru că Dumnezeu este în mine doresc să fac doar
lucrurile care îi
sunt plăcute Lui. Vedeți? Ceea ce îl determină pe om să facă
ceea ce face este
natura lui.

Dumnezeu a cunoscut de la început fiecare om care
va trăi pe pământ; a cunoscut fiecare muscă și tot ce va
exista vreodată. Fiind
infinet, El a cunoscut toate lucrurile și ca urmare ne-a

trecut numele în

Cartea Vieții Mielului încă înainte de întemeierea lumii.

Isus a spus că predicarea Evangheliei nu este nimic fără scoaterea tuturor peștilor din lac. Poate ziceți: „Atunci care este rolul predicării?” Predicatorul are partea lui pe care trebuie s-o facă. Biblia spune că Împărăția cerurilor se aseamănă cu cineva care a aruncat mreaja în lac și apoi a tras-o afară. În lac sunt foarte mulți pești, iar sfârșitul vine când este prins și ultimul dintre ei.

Predicatorul trebuie doar să arunce plasa și să tragă, iar Cuvântul spune că în această plasă mare se prind de toate: păienjeni, broaște, șerpi, șopârle, mormoloci și pești.

În ce mă privește, nu eu trebuie să hotărâsc, să judec sau să spun care este pește și care e mormoloc, dar natura lui dovedește ce este. Acesta este adevărul.

Voi priviți mesajul Evangheliei care merge înainte.

Desigur, în jurul altarului vor veni mulți pentru că au fost prinși de plasă, dar după puțin timp va fi un „frate” mormoloc bătrân care va da din cap și va spune: „Păi, eu nu am crezut de la început!” El a început ca mormoloc și asta a rămas. La rândul lui, șarpele va spune: „Știi, acest holly-roller are ceva ce nu pot suporta!” De ce? Pentru că de la început a fost un

șarpe. Bătrânul
păianjen de apă pornește „plop, plop, clung, clung și merge
înapoi. Vedeți? Când
i-a prins plasa, ei erau ceea ce au rămas și în continuare.
Acesta este adevărul.
Dar peștele a fost pește când a fost prins de plasă. Astfel,
noi căutăm peștii
dar Dumnezeu este Cel care hotărăște.

Dacă religia creștină vrea să ia poziție fermă în
ceea ce privește abilitatea intelectuală, atunci vom avea
nevoie de Duhul
Sfânt. Așa este. Dar dacă creștinismul se bazează doar pe
programe
educaționale, denominațiuni și așa mai departe, construire de
clădiri mari și
orice alt lucru pe care îl avem astăzi, nu este nevoie de
Duhul Sfânt la
conducerea bisericii. De aceea, cel mai bun lucru pe care îl
putem face este să
fim în Planul corect.

Dacă biserica trebuie să fie una intelectuală,
haideți să punem fiecare om într-o denominațiune; să construim
cele mai mari
biserici care se pot construi; să-i avem pe cei mai deștepți
predicatori; să
avem omul cu cele mai multe titluri; să-l aruncăm pe sărac în
stradă și să-i
aducem înăuntru pe cei îmbrăcați bine și cu cea mai bună
poziție socială, pe
cei mai renumiți intelectuali!

Dar, frate, acest Duh mare și nou despre care

vorbim noi, această biserică înnoită, pe care a văzut-o Ezechiel, nu trebuie să fie condusă pe bază intelectuală, ci de Duhul Sfânt. O, iar dacă la conducerea bisericii se află Duhul Sfânt, nu mai avem nevoie de atâta agitație în legătura cu denominațiunile și intelectualii lor care pot spune cel mai frumos „Amin!” și care se îmbracă cel mai bine! Nu mai avem nevoie de așa ceva, de aceea, haideți să facem ceea ce ne-a spus Domnul Isus: Mergeți pe străzi și la răspântii și aduceți-i înăuntru pe orbi, pe șchiopi, pe săraci și pe toți ceilalți sărmani, pentru că Marea Cină trebuie să aibă loc zilele acestea.

Da, aceasta este religia de care avem nevoie, dar întrebarea care se pune este: Cum putem s-o avem?

Domnul nu ne-a poruncit niciodată să facem roade. Nu, domnilor! Dumnezeu nu i-a spus nici unui om că trebuie să producă roade, pentru că **noi trebuie să purtăm roadele, nu să le producem.** Și cred că este ceva diferență între a produce roade și a purta roade. Noi producem educație, producem psihologie, producem forma exterioară, producem intelectuali, dar ca să putem purta roade este nevoie ca acest lucru să vină din interior. Mărul nu vine din afara pomului, ci din interior; și știm ce fel de pom este după roadele pe care

le poartă.

Biserica de
astăzi este cunoscută după experiența intelectuală de la
seminar și după elevii
cei mai bine instruiți, dar are cel mai slab cler pe care l-a
avut vreodată
de-a lungul epocilor. Acesta este adevărul. De ce aceasta?
Pentru că încercăm
să o controlăm cu mintea, deși Dumnezeu nu vrea aceasta. Nu
acesta este Planul
Lui.

Voi întrebați: „Ce putem face, frate Branham?”

Am spus că î după-amiaza aceasta voi vorbi despre
tema: **„De ce unii oameni nu pot păstra biruința?”**

Biserica nu are nevoie de șlefuire și nici de o
îndreptare a ridurilor de pe față, ci are nevoie de naștere,
de transformare.

Trebuie să se întâmple ceva. Nu este suficient să ne întărim
granițele și să
aducem înăuntru membrii noi, pentru că **trezirea nu înseamnă
aducerea de membrii
noi, ci să trezim ceea ce avem deja.**

Acesta este lucrul de care avem cea mai mare nevoie.

Nu demult am stat lângă marele și cunoscutul lac
Michigan din Chicago, iar în timp ce priveam cum se ridicau
valurile și loveau
țărmul, am spus:

„Oh, lacul acesta are o trezire!”

„Ce vrei să spui, frate Branham?” m-a întrebat
cineva din apropiere.

„Lacul are o trezire.”

„Ce înțelegi prin cuvântul „trezire”?”

„Privește cum se înalță valurile și cum plescăie;
cum înaintează și se retrag apoi, izbindu-se și zbenguindu-
se.”

„Vrei să spui că aceasta este o trezire?”

„Are un timp de bucurie, dar ține minte: acum, când
saltă, nu are cu nici un strop mai multă apă în el decât
atunci când este
liniștit.”

Acesta este adevărul.

Săritul, strigatul, lauda pentru Dumnezeu, sunt
minunate dacă avem aceeași cantitate de apă și când revenim pe
pământ. **Biserica
nu este zidită pe bucurie și dans, ci pe botezul cu Duhul
Sfânt, pe dragostea
lui Dumnezeu.**

„Bine”, spui tu, „dar atunci la ce mai este bună i trezire?”

Dacă observați, de fiecare dată când marea sau lacul au o trezire, tot gunoiul este scos afară. Vedeți, ele se curăță printr-o trezire.

Dumnezeu știe că Biserica Dumnezeului celui viu are nevoie de o trezire, deoarece mult din nonsensul ei trebuie dat afară. Așa este corect.

Dar de cine este produsă trezirea? Ce îl face pe lac să freamăte? Vântul. Vântul vine din cer și produce o trezire. Așa se întâmplă și în biserică. Biblia spune că într-o zi a coborât din cer un „Vânt” măreț și a provocat trezirea de la Rusalii. De aceasta avem nevoie și noi astăzi: de un Vânt măreț care să scoată afară din biserică toate istmurile și diferențele, pentru ca dragostea lui Dumnezeu să aibă cale liberă. Haideți deci, să aruncăm afară tot gunoiul, să facem curat și să o luăm de la început!

În vremurile biblice, oamenii obișnuiau să ducă aurul la aurar, iar acesta îl lovea, îl întorcea pe o parte și pe alta și îl lovea din nou până ieșea toată zgura din el. Știa că a obținut aurul pur și fără pirită, atunci când își putea vedea propriul chip în el. Atunci știa că

este curat.

Ascultă, prietenul meu drag: astăzi, Duhul Sfânt (care este Aurarul) va lovi Biserica, cu Evanghelia, până când chipul lui Isus Hristos va străluci în ea și va fi din nou curată. Necazul este că avem încă prea multă pirită, cupru și alte lucruri în noi. Toate acestea trebuie scoase afară, dar singurul care poate s-o facă este Aurarul, de aceea lucrul de care avem nevoie este o trezire. Mesajul botezului cu Duhul Sfânt, al înnoirii, nu poate fi adus într-o biserică uscată, formală și plină de crezuri. Pur și simplu nu se poate.

Aș vrea să știți că vă iubesc din toată inima și nădăjduiesc că Dumnezeu vă va ajuta să vedeți aceasta. Am acasă un băiețel care va împlini doi ani, dar dacă l-aș vedea că face ceva rău și nu l-aș corecta, înseamnă că nu îl iubesc. Este adevărat?

Vreau să vă spun că marea mișcare a Bisericii Dumnezeului celui viu, în această națiune, a adus la suprafață două tabere: una țeapănă, scrobită, formală și intelectuală, și una care a mers mai aproape de extrema cealaltă și a dat în fanatism. Acesta este adevărul, fraților, pentru că nu există cale de mijloc.

Am făcut remarcă aceasta cu puțin timp în urmă, iar un bun prieten de-al meu, Roy Weed, prezbiterul Adunării lui Dumnezeu din statul Indiana, a spus:

„Am auzit pe cineva zicând că ar trebui să conducem mașina pe mijlocul drumului, dar știți, așa ceva este ilegal pentru că un om aflat pe mijlocul drumului va fi călcat!”

Când l-am întâlnit, i-am spus: „Vreau să îți spun ceva, frate. Tu te gândești prea mult la lucrurile lumești și vei ajunge ca acesta să fie singurul tău mod de a judeca lucrurile: după aparențe.”

Eu m-am referit la un drum cu sens unic; la un drum pe care nimeni nu se întoarce, ci merge numai înainte sau nu merge deloc.

Astfel, ori mergi pe o cale, ori mergi pe cealaltă; ori ești rigid, formal sau fanatic, ori mergi cu Hristos. Nu te întorci să o iei înapoi pentru că nu există cale de întoarcere. Trebuie să continui să mergi înainte pentru că nimeni nu se întoarce din drum.

Ceea ce ne trebuie nouă astăzi este un grup de oameni cu adevărat devotați cauzei Evangheliei. Da, de așa ceva avem nevoie.

Dacă președintele țării ar veni în orașul acesta și

ar spune ceva de felul: „Ar trebui să secați lacul de acolo!” sau altceva de genul acesta, oamenii ar începe imediat să sece lacul pentru că așa a spus președintele.

„Ar trebui să faceți un metrou de aici până acolo!”, ei ar face-o numai pentru că așa a spus președintele. Dar, fraților, noi citim într-o Carte care este mai mare decât orice președinte din lume. Eu îl iubesc pe președintele nostru și cred că este un om minunat, dar nu vorbesc despre modul în care oficialitățile au grijă de orașele lor, ci despre ceea ce Îți cere Cuvântul lui Dumnezeu Bisericii Dumnezeului celui viu. Aici trebuie să ne schimbăm noi!

Este foarte greu să ajungi la mesajul credinței de moda veche. Isus a vorbit despre aceasta în Biblie, cu mult timp în urmă, și a spus:

„Nimeni nu pune vin nou în burdufuri vechi...” (Luca 5.37).

M-am întrebat adesea ce înseamnă lucrul acesta; ce a vrut să spună Domnul nostru prin „a pune vin nou într-un burduf vechi”, și m-am gândit la diferențe. Astăzi avem numai recipiente din sticlă și nu contează dacă este vechi sau nou, dar când am vizitat țările

din Est, Orientul,
am aflat că în zilele acelea vasele pentru apă erau făcute din
piele de animal.

La început pielea era proaspătă și nouă, dar când
se învechea, se usca. Dacă puneai vin
nou, nefermentat, în acele burdufuri uscate, acesta mai avea
încă în el
germenul de viață, iar când începea să fermenteze, acele piei
uscate explodau;
nu puteau să-l păstreze, ci totul dădea afară pierzându-se
astfel și vinul și
vasul.

Așa este și astăzi. Tu nu poți lua acest Vin
nou-nouț, născut din cer la Rusalii și
să îl amesteci cu aceste crezuri vechi care îți ies în cale.
De ce? Pentru că
dacă predici despre botezul cu Duhul Sfânt, vindecarea divină,
semne și minuni,
pielea aceea veche va încerca să se întindă și va exploda:
„Zilele minunilor au
trecut! Nu mai pot suporta să ascult o asemenea predică!” Este
adevărat, nu
poți s-o faci, deoarece ca să pui vinul cel nou, de Rusalii,
ai nevoie de
burdufuri noi. Corect. Burdufurile noi înseamnă piele nouă,
care mai conține
încă grăsime animală în ea.

Astfel, când vei începe să predici despre botezul
cu Duhul Sfânt, despre dragostea lui Dumnezeu, vindecarea
divină, semne și minuni,
pielea nouă se va întinde. Da, când Biblia va spune: „*Isus*

Hristos este

Același ieri, azi și în veci", (Evrei 13.8), pielea nouă se va întinde și

va spune: „Amin!” Dar pielea veche va spune: „Dr Jones nu ne învață așa!”

Vedeți? Aici este diferența. Noi avem nevoie de o piele de Rusalii netăbăcită.

Rusaliile nu sunt în denomi-națiunea voastră. **Rusaliile sunt o experiență, nu o denomi-națiune; sunt Ceva ce primești și sunt date**

pentru metodiști, bap-tiști, luterani, catolici, etc. Da, uneori sunt mai mult

pentru ei decât pentru cei care se numesc pe sine „pentecostali”. Rusaliile

sunt o experiență. Astfel, când această Viață nouă începe să lucreze în inima

ta, în pielea cea nouă și citești în Biblie: „*Eu sunt Domnul care te*

vindecă.” (Exod 15.26), spui: „Amin! Eu cred, Doamne!”

Dar ce se întâmplă dacă ești îndoc-trinat cu tot

acest lichid de îmbălsămare care este pompat în tine? Mie îmi pare rău pentru

un om care a murit. Uneori merg la morgă și privesc astfel de oameni. Omul este

deja mort când e dus acolo și se pompează în el mult lichid ca să fie siguri că

va rămâne mort. Așa este și cu unele biserici americane de astăzi: sunt moarte

încă de la început. Când intri în ele pompează în ele pompează în tine lichidul

acela îmbălsă-mător vechi și intelectual ca să fie siguri că vei rămâne așa. De

aceea avem nevoie de o reînviere a puterii de modă veche, de

la rusalii, a
Duhului Sfânt. Avem nevoie de acele dureri prin care ne
„întindem” în Domnul.

Oh, urăsc să fiu ținut într-un loc unde nu pot să
spun: „Amin!” Acest lucru mă calcă pe nervi.

Nu demult, în Kentucky era o biserică metodistă
veche care avea cu adevărat Duhul Sfânt. Un cuplu tânăr s-a
căsătorit în afara
bisericii și apoi au plecat în Louisville, într-o biserică
mare, țeapănă și
plină de ritualuri.

Într-o zi, bătrâna mamă din Kentucky, a mers să își
viziteze fiul și nora. Bineînțeles că ei mergeau la biserică
din când în când.
Stăteau mai mult acasă și priveau la televizor, așa cum fac și
restul, și nu
mergeau la întâlnirile de rugăciune. Erau doar creștini
nominali, așa cum sunt
prea mulți în America de astăzi: metodiști, baptiști,
penticostali, etc. Acesta
este adevărul. Stăm acasă să vedem emisiunea asta, sa facem
altceva sau ne plimbăm;
este prea cald ca să merg la biserică, nu mă simt prea bine...
Te vei simți și
mai rău în zilele care urmează, atunci când vei sta la bara
judecății. Așa
este.

Această mamă voia sa meargă la biserică și i-a
întrebat:

„La ce biserică mergeți?”

„Mamă, noi mergem la Biserica Metodistă „Sfânta Treime”, chiar aici după colț,” au răspuns ei.

„Trebuie să merg la biserică. Este Sabatul și nu pot sta acasă.”

Astfel, duminică dimineața au luat-o pe bătrâna femeie, cu rochia ei cu gât înalt și mâneci lungi, și au dus-o acolo.

Când a pășit înăuntru, ușierii s-au dat la o parte, zicând parcă: „De unde a mai apărut și asta? De la ce magazin de antichități ați adus-o?”

Ea a intrat înăuntru cu părul strâns la spate și fața lucioasă ca o ceapă curățată de coajă, și s-a așezat.

Predicatorul a urcat la amvon, cu haina lui cu guler întors, iar când a ajuns acolo sus a spus: „Iubită adunare, vom începe închinarea!” când a auzit aceasta, micuța femeie a spus: „Glorie!” Toată lumea și-a întors capul, ca o grămadă de gânsaci canadieni, și a privit în jur ca să vadă ce s-a întâmplat, în timp ce ușierul a venit la ea și i-a zis: „Doamnă, îl întrerupeți pe predicator; nu poate predica!”

Este ceva diferență între ei și mine, pentru că eu nu pot predica dacă nu se spune: „Amin!” Acesta este singurul lucru pe care îl știu. Nu știu unde mă aflu, dar îmi place să aud spunându-se „Amin!”, care înseamnă: „Așa să fie!”, pentru că aceasta dovedește că Cuvântul ajunge la inimă.

Desigur, numele acelei femei nu poate fi atât de important ca numele nu știu cui, dar cred că este scris în Cartea Vieții Mielului. Acela este locul unde dorim să fim scriși cu toții.

Cu câțva timp în urmă am fost în Columbia Britanică și în față mi-a apărut o scenă care m-a înfiorat. Urmăream călare un urs grizzly bătrân. El era convins că nu voi putea să-i fac o poză, dar eu m-am gândit ca voi reuși. Însă nu eram destul de aproape. Micuțul meu cal, în vârstă de trei ani, era istovit și făcea tot posibilul să nu mă trântască. În încercarea de-a ajunge ursul am trecut peste câteva gropi adânci și am urcat un deal, după care m-am oprit, am privit în jur și mi-am zis: „Oare pe ce drum am venit?” Când ești acolo sus, nu prea vrei să te pierzi pentru că riști să mergi 500 de mile fără să dai de vreun drum sau ceva de felul acesta. Din pricina aceasta îmi ziceam: „Oare pe ce drum am venit?” Era înnourat și puțină ceață, de aceea trebuia să fiu foarte aproape de urs ca să-l pot fotografia. Am privit

în jur și m-am gândit: „Ei bine, sunt sigur că aceasta este direcția bună!” Am mai mers puțin, apoi ceața a dispărut și a apărut luna. Atunci mi-am zis: „Drumul se vede destul de bine, iar dacă va fi mai frig voi face un foc și voi sta peste noapte aici.”

Am mai mers o bucată de drum, iar calul era plin de spume. L-am legat și m-am apropiat de un trunchi de copac care fusese ars. După ce ard copacii, viața iese din ei iar când bate vântul se pleacă unul peste altul. M-am oprit acolo, am lăsat calul să se odihnească și m-am așezat puțin jos. Cerul era plin de nori mari și albi „de unt”, cum obișnuiesc eu să îi numesc, iar luna strălucea. Privind în jur mi-am zis: „Acesta este un loc bun să te oprești.” Vântul bătea și împrăștiase ceața, iar atunci am auzit sunetul cel mai jalnic pe care l-am auzit vreodată. „De unde vine sunetul acesta?” mi-am zis, După un timp l-am auzit din nou: „M-m-m-m!” „Ce loc sinistru!”

Curând luna a ieșit din nou de după nori, iar copacii aceia mari, bătrâni și morți păreau albi sub razele ei. Lumina ei îi făcea să semene cu niște pietre funerare. Era cel mai ciudat sunet pe care îl auzisem vreodată. După ce i-am privit atent, m-am gândit: „Ce loc mi-am ales ca să mă opresc! Doamne, vrei să rămân aici?”

Calul era legat, așa că am început să meditez. Mă întrebam: „Ce îi face pe copacii aceștia să geamă așa, dând fiori oricărei persoane care trece pe aici? Orice călător ar fi speriat.” Am stat și am privit peisajul acela sinistru, apoi am observat că vântul a început să sufle din nou, cu mai multă putere, iar copacii aceia bătrâni gemeau și murmurau. M-am gândit: „Oare ce înseamnă aceasta?”

Atunci mi-a venit în minte un text din Ioel: „*Vă voi răsplăti astfel anii pe care i-au mâncat lăcustele Arbeh, Ielec, Hasil și Gazam, oștirea Mea cea mare pe care am trimis-o împotriva voastră,*” (Ioel 2.25) și mi-am zis că fiecare din aceste insecte erau de fapt una și aceeași insectă în diferite stadii de dezvoltare.

„Este corect! Acum știu de ce m-a făcut Dumnezeu să mă opresc aici.” Copacii aceștia mari și bătrâni au fost odată vii și adevărați.

Aceasta îmi amintește de aceste biserici mari și țepene. Oamenii le-au construit turlle înalte care se ridică deasupra orașului, dar sunt tot atât de moarte ca și acești copaci. Bineînțeles că odată au fost vii; în epoca luteranilor și a metodiștilor au fost umplute cu Duhul, dar ce au lăsat luteranii, au mâncat metodiștii; ce au lăsat metodiștii, au luat baptiștii

și ce au lăsat bapțiștii, au luat penticoștalii. Oh, bietul copac a fost mâncat aproape în întregime.

La început, acest Pom, moștenirea lui Dumnezeu, era vița Lui, pomul Lui, era o biserică nou-născută; ei aveau părtășie și dragoste, aveau învățătura Bibliei. Tot ce posedau era corect. Dar curând a apărut o insectă care a mâncat din ea, apoi alta și alta, până când totul a rămas un loc mare, vechi, gol și sinistru. De fiecare dată când bate vântul, ei doar gem.

Gândindu-mă la toate acestea, am spus: „Este corect. Întotdeauna când Dumnezeu repetă experiența de la Rusalii, singurul lucru pe care pot să îl facă aceste morgi mari și vechi este să stea acolo și să mormăie: „M-m-m-m! Zilele minunilor au trecut!” M-m-m! Nu există așa ceva!” Da, este suficient de înfricoșător ca să îi alunge pe oameni afară de acolo.

Atunci m-am întrebat: „Doamne, de ce mai trimiți vântul? Ce rost mai are?” Ei sunt morți, nu îl vor primi niciodată; sunt exact ca pielea aceea uscată de animal. Nu există nici o posibilitate de a le spune ceva pentru că nu vor crede. S-au uscat și s-au asprit; asta este tot ce a mai rămas din ei. M-am gândit: „De ce le trimiți vântul?” și atunci mi-am adus aminte ce a spus Ioel: „*Vă voi da înapoi*”,

zice Domnul, „vă voi restitui toți anii pe care i-au mâncat lăcustele...”

„Când va fi aceasta, Doamne?” Atunci am observat că la baza copacilor era o tufă formată din copăcei mai mici și verzi. Acesta este adevărul.

Biserica ar putea acționa ca și cum ar fi puțin verde. Frate, ea este flexibilă când bate Vântul lui Dumnezeu. De fiecare dată, la mișcarea Vântului, acești copăcei râd, sar și se bucură. „Băiete!” mi-am zis, „Dacă asta nu e o întrunire pentecostală de modă veche, înseamnă că nu am văzut nici una. Cu siguranță.”

Oh, acești copaci mici se îndoiesc când bate vântul. Poate cineva spune: „Eu nu pot merge la întrunirea aceea pentru că sunt prezbiterian sau merg la „Adunarea lui Dumnezeu! Nu pot avea nici o legătură cu aceia!”

Oh, țeapănule, ești bătrân și pe jumătate mort!
Ce-i cu tine? Noi, cei de astăzi, avem nevoie de o reșezare a experienței originale, de la Rusalii, în Biserica Dumnezeului celui viu!

Apoi m-am gândit: „Doamne, vei face aceasta?”
Mănunchiul acela de lăstari tineri erau verzi și flexibili. Astfel, ei se

pot îndoii după
vânt, și mai mult: pot să dea și să primească viața, ceea ce
este un lucru
minunat.

Am întrebat: „De ce îi scuturi așa de tare?” De
fiecare dată când scuturi un copac, strânsoarea pământului în
jurul rădăcinilor
lui slăbește și astfel pot să se înfigă mai tare. Și de câte
ori ne deschidem
inimile și Îl lăsăm pe Duhul Sfânt să intre, El scutură
rădăcinile pentru a le
face mai flexibile, astfel încât să se înfigă mai bine și să
se țină mai strâns
de Isus Hristos.

„Ancorat de Stânca ce nu poate da greș,

Înrădăcinat și în siguranță,

În dragostea
Mântuitorului.”

Lucrul de care are nevoie biserica de astăzi este să iasă la
suprafață și să înverzească.

Nu încercați cu: „Eu sunt Dr. Ph. D” sau: „Pastorul nostru
este...” La urma

urmei, ce înseamnă toate acestea? Voi spuneți: „D. D.”, dar în
Biblie „D.D.”

înseamnă „Dumb dog”, ceea ce înseamnă „câine prost” și nu cred
că s-a schimbat

ceva de atunci. Frate, noi nu avem nevoie de titluri, ci de

experiența Duhului

Sfânt în Biserica Dumnezeului celui viu; avem nevoie să înverzim și să ne înviorăm. Dacă viața te face să acționezi ca și cum ai fi verde, du-te înainte și obține Viața. Linia vieții nu a fost tăiată, lăcustele nu au mâncat-o încă.

O, frate, într-una din aceste zile, Dumnezeu va coborî cu un praf contra insectelor și îl va pulveriza peste tot, în toată lumea. Da, domnule. Astfel va aduce înapoi anii pe care i-au mâncat lăcustele.

În ziua de Rusalii în camera de sus erau 120 de burdufuri noi din piele. Dar nu din piele de capră, ci din piele de oaie pentru că este mai bună. În odaia de sus stăteau 120 de burdufuri noi aflate în procesul de întindere și în dureri crescânde. Ei aveau inimile deschise pentru a primi tot ceea ar fi revărsat Dumnezeu, dar astăzi spunem: „Voi merge acolo, dar vreau să-ți spun că eu nu cred. Nu mă interesează cât de mult mi se dovedește cu Biblia, pentru că oricum nu cred.”

Oh, tu ești o piele veche! Care este problema ta?

Noi avem nevoie de Ceva care să ne ajute să mergem mai departe. Înainte ca să înceapă să lucreze, Duhul Sfânt are nevoie de cineva prin care s-o poată face. Acesta este

adevărul.

Oh, lumea aceasta fățarnică în care trăim! „Nu voi permite să fii învățat de unul cu șapte clase, pentru că vin din Cutare loc și am absolvit colegiul!” Este posibil să fii mai școlit, dar poate nu ai suficientă pricepere ca să știi cum să îl controlezi. Frate, Pavel a posedat multă înțelepciune omenească, dar a spus că a uitat tot ce a știut ca să îl poată găsi pe Hristos. Problema este că biserica trebuie să se golească de toate lucrurile pe care le are și să fie umplută din nou.

Acolo erau 120 de burdufuri noi și deodată a venit din cer Vinul cel nou, ca un vârtej, și le-a umplut până au început să simtă durerea, iar atunci au plecat prin toată țara spunând: „Asta e!”

Fraților, dacă nu este aceasta, voi aștepta până va veni ceea ce trebuie să vină. Lucrul acesta este sigur.

Experiența marelui și minunatului Duh Sfânt, a dovezii învierii lui Isus Hristos; faptul că El lucrează în noi este un lucru minunat. Biserica Dumnezeului celui viu are Viața în ea; este plină de Ea. Este ca vinul nefermentat care posedă încă în sine germenul, bacteria care îl umflă și îl împinge afară. Aceasta face Dumnezeu.

Când eram paznic de vânătoare, obișnuiam să merg într-un loc unde era cel mai vesel izvor pe care l-am văzut în viața mea. Acest izvoraș sărea și făcea tot timpul spume. Într-o zi când am trecut pe acolo, m-am așezat lângă el și am spus:

„Izvorașule, ce te face atât de fericit? De ce ești tot timpul atât de agitat? Poate din cauză ca vin căprioarele să se adape din tine?”

Daca ar fi putut vorbi, izvorașul mi-ar fi răspuns:

„Nu acesta este motivul, frate Branham.”

„Atunci poate ești fericit pentru că vin și beau din tine urșii?”

„Nu, frate Branham, nici acesta nu este motivul.”

„Ei bine, atunci poate ești bucuros că beau eu din tine?”

„Nu, nu este nici asta.”

„Atunci care este motivul?”

Dacă mi-ar fi putut răspunde, ar fi zis: „Frate Branham, nu eu sunt cel care face aceste spume, ci este ceva ce mă împinge de

la spate.”

Așa se întâmplă și cu fiecare fiu și fiică a lui Dumnezeu. Nu emoțiile, ci este Ceva care te împinge de la spate și te face să fii mereu în mișcare. Acesta este adevărul și așa este corect.

Da, de aceasta avem nevoie astăzi: de experiența nașterii din nou.

Acum aș vrea să priviți la ordinea pe care a pus-o Ezechiel aici. El a spus:

„Vă voi da o inimă nouă, vă voi da un duh nou și voi pune în voi Duhul Meu.” Vreau să fiți atenți, căci este vorba de trei lucruri importante:

– **o inimă nouă:** „Voi lua afară inima de piatră.” – aceasta este inima veche pe care am avut-o.

– **„și vă voi da un duh nou”.** De multe ori s-a făcut o mare greșeală deoarece **oamenii au crezut că duhul cel nou este Duhul Sfânt. Dar nu este așa, ci este doar un duh nou.** Dacă nu v-ați împăcat cu voi înșivă atunci când ați avut vechiul duh, cum vă veți descurca cu Duhul Sfânt? **Dumnezeu trebuie să vă dea un duh nou ca să puteți face față Duhului Sfânt.**

Să repetăm: „**Vă voi da o inimă nouă, o inimă de carne, apoi un duh nou în inima în care voi turna Duhul Meu.**” Vedeți? „**inimă nouă, duh nou și Duhul Meu**” trei lucruri despre care a vorbit El.

De îndată ce primești **duhul nou**, încetezi să mai furi, să minți și să faci alte lucruri de felul acesta. Dar dacă spui: „Aleluia! L-am primit!” și apoi prima dată când cineva intră numai puțin pe partea ta, să vezi minune: explodezi ca o broască ce a înghițit un glonț de vânătoare. Frate, dă-mi voie să îți spun că acesta este motivul pentru care nu primești Duhul Sfânt. Așa este.

Poate spui: „Oh, dar m-a călcat pe bătătură și nu pot suporta aceasta!” În ordine. Aceasta dovedește ce ai în tine.

„**Voi pune în voi un duh nou și apoi vă voi da Duhul Meu.**” Inima este centrul emoțiilor ființei omenești; este centru tău, așa că Dumnezeu pune o inimă nouă în centru omului vechi, apoi Duhul Său în centru duhului nou sau a inimii noi.

Este exact ca și arcul principal dintr-un ceas vestit. Vedeți? Un mic clic care lucrează aici, un alt clic care lucrează dincolo și roțițele se învârtesc, toate fiind controlate de

arcul principal.

Fraților, problema de astăzi este că noi am părăsit Arcul (Resortul) principal. Am încercat să ne facem metodiști, baptiști, presbiterieni, etc., am construit biserici mari și apoi spunem: „Uite ce ceas frumos mi-am cumpărat! Privește ce marcă vestită are! Cadranul lui are rubine, deci este ca o bijuterie.” Este adevărat, dar dacă nu indică ora exactă nu valorează nici doi cenți.

Aceasta este problema de astăzi. Noi încercăm să ne facem metodiști, baptiști, presbiterieni și penticostali, să avem cele mai frumoase biserici, să avem cel mai bun și mai deștept păstor, etc. dar totul este zadarnic dacă biserica noastră nu ține pasul cu Biblia lui Dumnezeu. Da, aici este necazul: că am rămas fără Duhul Sfânt.

Nu a spus Isus: *„Nu ați citit niciodată în Scripturi că „Piatra, pe care au lepădat-o zidarii, a ajuns să fie pusă în capul unghiului?”* (Matei 21.42). Bineînțeles, Resortul principal. Dacă ceasul este mecanic, iar resortul principal este în el, înseamnă că este un ceas pe care îl trage Dumnezeu. La un ceas care nu are nevoie să fie tras, sunt doar emoțiile pentru ceea ce îl trage, dar în ceea ce privește Cuvântul lui

Dumnezeu, dacă Îl ai, emoțiile sunt acelea care te fac să mergi înainte cu Duhul Sfânt.

Voi știți că Ezechiel a văzut aceasta. Tot el a văzut învârtindu-se în aer ceva ca o roată în mijlocul altei roți. Mai întâi avem cauciucul, apoi janta, spițele și în final butucul roții.

Când Luther a început cu: „*Cel neprihănit va trăi prin credință*”, deci, cu neprihănirea, a pus cauciucul. Dar încă nu prea semăna cu o roată. Apoi au venit metodiștii, cu sfințirea, și au pus cauciucul pe jantă. Ei au învățat despre sfințire, în exemplul nostru: au pus janta; Luther despre neprihănire, care era cauciucul exterior, iar pentecostalii au venit și au pus o spiță: vorbirea în limbi.

Dar, fraților, dați-mi voie să vă spun că nu se rezumă totul la asta. Acesta este motivul pentru care ieșim de pe drumul pe care suntem. În biserică nu este numai vorbirea în limbi, ci sunt nouă daruri spirituale, și toate sunt în ordine, dar așa cum spune un negru când mănâncă lubeniță: „Încă mai este din ea.” Așa este și astăzi: „Încă mai este din ea.” Această roată are nouă spițe spirituale și este învârtită de roata din mijloc, toate fiind prinse de butucul principal.

Oh, acum mă simt cu adevărat religios! Cu siguranță.

Frate, partea bună este că, indiferent cum o faci, te lupți, iar Dumnezeu a spus: „Vă voi da înapoi.” Trebuie să se întâmple. Revenind la ceas, resortul principal este acela care pune în funcțiune întregul mecanism. El ticăiește menținând fiecare binecuvântare exact așa cum este.

Darul tău de a vorbi în limbi este minunat; neprihănirea prin credință este minunată, tălmăcirea limbilor este și ea minunată; sfințirea este minunată, mesajele de la Dumnezeu sunt minunate și la fel este prorocia, dar ce se întâmplă, frate, dacă nu există butucul principal cu mecanismul de deasupra lui? Indicatoarele se vor încrucișa, se vor încăleca, se vor despărți una de cealaltă și în final se vor rupe. Aceasta este problema.

Noi avem nevoie de Resortul principal. La ce ți-ar folosi câteva arcuri mici, câteva dispozitive mici, alarma, cadranul, indicatoarele și toate celelalte, dacă acolo nu este nimic care să le angreneze?

Eu cred că Biserica Penticostală are botezul Duhului Sfânt și cred că Îl aveți și voi, ceilalți. Cred că

vorbirea în limbi
este în regulă și că prorocia este în regulă, iar ca baptist
aș sta alături de
voi. Cred că da. Dar frate, acesta este un lucru care nu
măsoară corect timpul.

Aceasta încerc eu să vă spun: este nevoie ca
botezul cu Duhul Sfânt să vină în inima omenească și atunci
totul va funcționa
corect. Dumnezeu este dragoste. Prin urmare, dacă toate aceste
daruri nu sunt
puse în centrul dragostei, voi deveni egoist și indiferent, mă
voi izola de
ceilalți, voi trece granița și voi avea parte de nervi și
necazuri. Dar când
ancora este prinsă în centrul dragostei, va fi propășire peste
tot. De aceasta
avem nevoie, frate, pentru că **biserica moare din lipsă de
dragoste.**

Darurile sunt în ordine și la fel denomițiile –
nu am nimic împotriva lor -, dar problema este că ne punem
toată nădejdea în
ele deși Domnul Isus a spus:

*„Mulți vor veni la mine în acea zi și vor zice:
„Doamne, Doamne, n-am prorocit noi în Numele Tău, n-am scos
draci în Numele Tău
și n-am făcut lucrări mari? Și a adăugat: „Atunci le voi spune
curat: „Plecați
de la Mine, voi, toți care lucrați fărădelegea! Niciodată nu
v-am cunoscut.” (Matei
7.22-23).*

Pavel a spus: „Chiar dacă aş vorbi în limbi
omeneşti şi îngereşti şi n-aş avea dragoste, nu sunt nimic.”
(1 Corinteni
13.1). Chiar dacă înţeleg Biblia şi am obţinut un titlu de
Ph.D., dublu L.D. şi
înţeleg toate tainele lui Dumnezeu, dacă nu sunt lipit de
Resortul principal,
care este dragostea, nu mă voi putea menţine acolo pentru că
nu există nimic să
mă ţină.

Cineva a vrut să-mi de într-o zi un titlu de
doctor, dar i-am spus: „Sunt prea deştept pentru aşa ceva. Cu
accentul şi felul
meu vechi de vorbire din Kentucky, sunt prea deştept pentru a
fi doctor.” Oamenii
sunt prea inteligenţi şi nu aş vrea să fiu un făţarnic. M-aş
bucura să am un
asemenea titlu, dar nu în condiţiile în care îl dau ei. Mai
bine să Îl slujesc
pe Domnul şi să fiu sincer cu poporul Lui. Spun aceasta pentru
că dacă nu eşti
sincer cu poporul Lui, nu eşti sincer nici cu Dumnezeu.

Avem nevoie de dragostea lui Dumnezeu, pentru că ea
controlează toate lucrurile. Ceasul tău este în ordine, acele
şi arcurile sunt
bune şi la fel secundarul; toate darurile tale mici sunt
corecte, frate, dar
haide să privim la Resortul principal care ţine toate
celelalte lucruri mai
mici.

Priveşte: Resortul funcţionează atunci când

lucrează dragostea. Știi ce se întâmplă atunci? Metodistii le zic bapțiștilor:

„Haideți și mergeți alături de noi! Veniți și voi, prezbiterienii și penticostalii, să ne unim și să avem o trezire în oraș!” Aici sunteți. Apoi Resortul începe să controleze totul, Duhul Sfânt începe să se miște. Atunci bapțiștii nu se vor enerva pe tine pentru că vorbești în limbi și nici tu nu vei ieși din această ordine. Prezbiterienii, metodistii, bapțiștii și luteranii, toți împreună, vor acționa într-o mare unitate a Bisericii Dumnezeului celui viu, iar Biserica va fi conform Bibliei. Categorie.

Oh, semnele timpului! Noi trăim în ultimele zile, iar biserica trebuie să țină pasul cu Biblia. De fiecare dată când va simți puțină uscăciune, Dumnezeu va lăsa un strop de untdelemn din cer și o va unge ca să funcționeze corect. Da, domnilor.

Acum observați: **„o inimă nouă, un duh nou, iar apoi voi pune în voi Duhul Meu. Și voi veți împlini toate legile și poruncile Mele.”**

Când Resortul principal începe să ticăiască; când Piatra care este lepădată va fi pusă în capul unghiului; când dragostea lui Dumnezeu va fi adusă înapoi în mijlocul poporului lui Dumnezeu, atunci veți vedea

Biserica Lui în părtășie și fără nici o neînțelegere în mijlocul ei.

Vă aduceți aminte că fecioarele din Biblie au spus:
„Domnul nostru întârzie să vină.”?(Matei 25.5), apoi au ațipit și au adormit; au început să se distrugă unii pe alții, să se muște și să se enerveze, iar Domnul a venit și i-a surprins în acea stare. Fecioarele neînțelepte aveau lămpi, dar nu aveau untdelemn în ele. Vedeți? Și din cauza aceasta au fost aruncate în întunericul de afară.

Frate, cum poți lua un înlocuitor când ai la îndemână originalul? De ce ai lua ceva diferit când Adevărul îți stă la dispoziție? Când lași Resortul principal, pe Hristos, dragostea lui Dumnezeu, să lucreze în tine, în inima ta, vei începe să exprimi următoare tipuri de ticăit: dragoste, bucurie, pace, răbdare, sfințenie, bunătate, îndurare, credință, milă.

Știți ceva? Jugul la care sunteți înjugați , pentru Hristos, nu vă apasă gâtul și nu este o sarcină grea pe care s-o purtați, ci este ușor ca o pană, iar poverile sunt puține. Voi știți ce să faceți când cineva vă spune: „Hei, nu erai și tu la întrunirea aceea de holly-rollers? Cred că te-am văzut acolo.”

Dacă vei răspunde: „Ei, m-m-m-m, știi, eu...” înseamnă că te apasă puțin pentru că Resortul principal nu funcționează. Așa este. Dar dacă acesta începe să funcționeze, când cineva îți spune: „Liddy, am auzit că te-ai făcut și tu un holly-roller și că nu vei mai veni la petrecerile noastre cu țigări.” îi vei răspunde: „John, dă-mi voie să îți spun că eu am aruncat toate țigările.”

Într-una din aceste zile am auzit la radio că anul acesta, în America, au murit mai mulți oameni decât în cei patru ani de război mondial, și asta pentru că fac cancer la gât din cauza fumatului. În Statele Unite mor mai mulți decât oriunde în altă parte. Ați auzit ce s-a spus la radio despre cancer? S-a dovedit în mod incontestabil că fumatul este vinovat de producerea cancerului. Atunci de ce nu se opresc? Care este problema cu ei? Televiziunea și toate celelalte, sunt pline de astfel de lucruri pentru că acești șoimi le cer. Acesta este adevărul.

Tu nu poți vorbi cu un șoim despre ceva mort, deoarece el numai cu așa ceva se hrănește. Schimbă-i natura o dată și vei vedea ca nu rezistă.

Poate credeți că sunt dur. Să știți ca nu vreau să fiu așa, dar trebuie să vă treziți, fraților! Voi trebuie să cunoașteți

Adevărul, iar eu vi-l spun citându-l din Scriptură.

Dacă ai fost înjugat la jugul lui Hristos și Resortul principal funcționează, din inima ta va curge dragostea lui Dumnezeu.

Atunci, când cineva îți spune: „Am auzit că ești un holly-roller; că nu mai bei și nu mai fumezi”, vei răspunde: „Este adevărat. Eu am găsit Comoara și ea este dulce în inima mea. Aș vrea să-ți pot vorbi și ție despre ea.”

O, da, aceasta îți ușurează crucea!

Știi ce trebuie să faci? Să cari aceste sarcini care au fost puse pe tine; să faci ca Samson, care a luat porțile de aramă de la Gaza, le-a dus pe un deal și le-a lăsat acolo. Când Resortul principal lucrează cu adevărat în inima ta și dragostea lui Dumnezeu curge din tine, dacă cineva te numește în toate felurile, aceasta nu va face nici un bine celor care au spus-o. Atunci te vei duce la un deal numit Calvar, îți vei lăsa sarcina acolo și te vei ruga pentru persoana aceea. Atunci nu te vei mai enerva și nu te vei mai certa cu oameni în legătură cu aceasta.

De ce? Pentru că dacă ai devenit un adevărat copil al lui Dumnezeu, lucrurile vechi s-au dus. Te-ai înjugat și, oh, este o plăcere să duci jugul lui Hristos știind că ești înjugat împreună cu ceilalți copii ai

Lui, ca cetățean al Împărăției cerurilor și moștenitor împreună cu El.

Ce se întâmplă când dragostea lui Dumnezeu intră în noi? Cred că aseară am predicat, tot aici, cum această dragoste este proiectată în noi, iar atunci aceste sarcini ni se par ușoare și alungăm frica. Dacă dragostea va fi în voi, nu vă veți mai teme de nimic. Biblia spune că puteți fi vindecați dacă luați Cuvântul lui Dumnezeu. Astfel, câtă vreme dragostea este acolo și face ca toate aceste lucruri să se miște, nu vă mai pasă de nimic. Nu contează că lucrurile nu merg cum trebuie; voi aveți dragostea și aceasta vă ține.

Apostolii au vrut să ne arate puterea care vine prin această dragoste, pe Duhul Sfânt, Resortul principal.

Priviți la Isus, căci El ne-a ridicat mai sus de mormânt. Priviți-L stând întins pe cruce: fața Lui avea paloarea morții, sângele i se prelingea pe trup, mâinile și picioarele îi erau străpunse. Iată-L zăcând acolo, rece, mort de trei zile! Apoi, deodată văd un grup de soldați care aleargă ca ieșiți din minți, lovindu-se unii de alții. Ce este aceasta? Privindu-L, observ cum paloarea morții începe să îl părăsească. Ce face Dumnezeu? Își arată puterea prin acea dragoste: L-a înviat din morți. Priviți-L

cum câteva zile mai târziu și-a adunat ucenicii și le-a predicat. Ultimele cuvinte rostite de El, sunt: „*Mergeți în toată lumea și predicați Evanghelia la orice făptură! Aceste semne îi vor urma pe cei ce vor crede...*” (Marcu 16.15-16).

Pe măsură ce vorbește, văd lumina zilei venind sub picioarele Lui. Ce se întâmplă? Dumnezeu Își arată puterea și Îl învie din morți. Ce face apoi? Neagă orice lege a gravitației și este ridicat în sus, unde se așează în tăcere la picioarele Majestății Sale. Glorie lui Dumnezeu! Acum El este aici și are toată puterea din cer și de pe pământ în mâinile Sale. Nici măcar un val mic din ocean nu se poate mișca fără permisiunea Lui. Aceasta este puterea Lui! Aleluia! Aceeași putere lucrează în noi pentru a ne face făpturi noi în Isus Hristos. Oh, frate, de aici vine puterea! Credința noastră, care este dragostea, alungă frica.

Noi credem că Dumnezeu și-a împlinit Cuvântul când și-a pus dragostea și harul în Hristos, și ni l-a adus aici jos. Această putere măreață a lui Dumnezeu începe să lucreze în biserică: e dragostea care biruiește. Și vă spun: dragostea este cel mai puternic lucru din lume! Nimic nu o poate înlocui.

Cu câțva timp în urmă, o fată a mers la colegiu, iar după o vreme a venit acasă însoțită de o colegă. Când au coborât din tren mama ei o aștepta pe peron, iar fata care o însoțea i-a zis: „Cine este baba aceea, căci arată îngrozitor!” Fetei i-a fost rușine și a răspuns: „Nu știu.”

După ce au coborât, mama a alergat spre ea zicând: „O, dragă, mă bucur așa de mult să te văd!” dar fiica i-a întors spatele.

Conducătorul, care era în apropiere, i-a spus: „Maria, te voi întreba ceva: cum ai putut deveni atât de indiferentă de când ai mers la colegiu? Aceasta învățați voi acolo?”

Mi-e teamă că aceasta am învățat și noi prin toate substituțiile intelectuale pe care le avem în locul dragostei.

El a continuat: „Maria, este adevărat. Și eu sunt un om în vârstă și știu de ce mama ta este atât de urâtă acum. Motivul este că într-o zi tu erai în camera de la etaj, iar ea întindea haine în curtea din spate. În timp ce făcea aceasta, focul a cuprins casa și cineva a alergat și i-a spus. Tu erai în cămăruța aceea înconjurată de flăcări. Toată lumea striga: „Stai deoparte! Stai deoparte!” dar ea nu i-a ascultat, ci și-a smuls șorțul, a intrat în flăcări, te-a luat și te-a înfășurat în hainele ei, iar când a ieșit afară era plină

de arsuri și speriată. Din cauza aceasta arată așa astăzi. Ea a devenit urâtă pentru ca tu să fii frumoasă, iar acum vrei să îmi spui că ți-e rușine cu ea? Cu propria ta mamă?"

Frate, mă gândesc că a fost nevoie, nu de o ființă intelectuală ci de dragostea lui Dumnezeu pentru a-L trimite pe Hristos să moară pe cruce în dezonoare și rușine. Și tu vrei să spui că biserica pentecostală sau orice altă biserică se va întoarce spre adevărata dragoste a lui Dumnezeu?

„Mie nu mi-e rușine de Evanghelia lui Isus Hristos; fiindcă Ea este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede...” (Romani 1.16). Mai degrabă spuneți: „Holly-roller.” Haideți să ne comportăm ca atare câtă vreme dragostea lui Dumnezeu este în inima noastră.

Oh, frate, Dumnezeu ne-a dat Duhul Sfânt, dragostea lui Dumnezeu pentru a controla biserica, nu prin istețime și educație, ci prin dragoste.

Darurile vin în biserică dar nu ele o controlează, ci dragostea este aceea care conduce Biserica: *„Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu...”* (Ioan 3.16). Dragostea Lui L-a împins să facă

aceasta, iar când dragostea constrânge, harul suveran își proiectează deja scopul.

Aș vrea sa repet încă o dată: **Când vine dragostea divină, harul își atinge scopul.** Și Dumnezeu a iubit atât de mult lumea încât harul suveran a produs un Mântuitor pentru lume. Acesta este adevărul. Și când Îl iubești atât de mult pe Dumnezeu, harul suveran te va duce la botezul cu Duhul Sfânt pentru a te face să trăiești, să iubești și să fii un creștin adevărat.

Mai am un singur gând pe care vreau să vi-l spun și vouă. Cu mii de ani în urmă, când acest Pământ vechi nu era altceva decât un crater vulcanic, când nu era nici o formă de viață pe el, căci la început nu erau decât erupții vulcanice, Dumnezeu, marele Duh Sfânt, Logosul, a ieșit de la Dumnezeu. Noi Îl numim Duh Sfânt. Și după ce a ieșit de la Dumnezeu, El a venit pe pământ.

Stați liniștiți și ascultați cu atenție, căci voi încheia imediat. Vreau să vă gândiți și să răspundeți sincer: Cine va face lucrul acesta? Intelectualii? Gândiți-vă! Denominațiunea voastră, sau Duhul Sfânt?

Când pe pământul acesta era doar un haos mare și nu era nimic altceva decât niște stânci pleșuve formate prin întărirea lavei vulcanice, Duhul Sfânt a venit, asemenea unei găini la cuibarul ei, și a început să clocească. Cuvântul „a cloci” înseamnă „a gănguri, a face ceva cu dragoste, precum găina care își cheamă puișorii.” Astfel, El a început să spună: „Să fie...”, „Să fie...” și pot vedea că pe întregul pământ nu era nimic altceva decât trupurile noastre, care zăceau acolo. Noi am fost învățați că trupurile noastre au fost făcute din țărână; că suntem compuși din 16 elemente diferite: țiței, lumină cosmică, potasiu, calciu și așa mai departe. Acesta este trupul. Cum am ajuns noi să fim așa? Pentru că mâncăm. În fiecare zi trebuie să moară ceva pentru ca noi să putem mânca. Dacă astăzi mănânci, înseamnă că ceva a trebuit să moară ca să poți trăi tu. Da, ceva a trebuit să moară pentru ca voi să fiți vii. Dacă mâncați carne de vită, înseamnă că a murit o vacă; dacă mâncați carne de oaie, înseamnă că a murit o oaie; dacă mâncați pește, a murit un pește; dacă mâncați pâine, a murit grâul; dacă mâncați cartofi, a murit cartoful; dacă mâncați fasole, a murit bobul de fasole. Orice ar fi aceasta, este o viață, pentru că noi putem trăi numai prin moartea cuiva.

Acum ascultă fratele meu, pentru că vreau să îți pun o întrebare: Dacă este nevoie să existe o moarte pentru a

crea viață, cu
cât mai mult a fost nevoie să moară Cineva pentru ca noi să
trăim din nou; să
fim nemuritori? Și acest lucru nu a fost făcut de predicatori
deștepți, nici de
preoții catolici, nici de un rabin, ci a fost nevoie de Viața
lui Isus Hristos
care S-a dat de bună voie pentru noi. DA, El L-a trimis pe
Duhul Sfânt pentru
ca noi să trăim din nou, deoarece Hristos a spus: „*Pentru că
Eu trăiesc, și
voi veți trăi.*” Vreau să vă gândiți la lucrul acesta.

Observați: pentru ca voi să trăiți, în fiecare zi
trebuie să moară ceva. Și pentru ca voi să trăiți pentru
totdeauna, a fost
nevoie ca Cineva să moară. Acest lucru nu se poate obține în
mod intelectual,
nici prin ceva ce puteți face voi înșivă, ci doar prin
acceptarea Vieții
veșnice pe care a dat-o Dumnezeu.

Priviți-L pe Duhul Sfânt cum gângurește asemenea
unui porumbel. Iată-L gângurind peste Pământ. Și ce s-a
întâmpnat atunci? Văd
puțin țigăi. Ce este aceasta? Haideți să privim mai atenți! El
amestecă puțin
țigăi cu puțin calciu, apoi pune un pic de fier. Ce se
întâmplă? Tocmai răsare
din pământ un crin micuț și frumos. Cine l-a făcut? Duhul
Sfânt care a clocit,
gângurit, deasupra Pământului. Tatăl a privit spre el și a
spus: „Este frumos,
continuă!” După un timp a apărut iarba,
copacii, și iată câteva păsări care își iau zborul din țărână.

Nu mult după
aceea, au început să iasă animalele. Ce s-a întâmplat apoi? A
apărut un om.

Cine a făcut aceasta? Duhul Sfânt. El este Cel care
năște, nu o biserică!

Iată că a apărut și omul, dar Dumnezeu a spus: „Nu
arată cum trebuie!”

Femeia nu este creația originală, ci e un produs
lateral. Astfel, Dumnezeu și-a întins lucrarea pe masa de
operație, a luat o
coastă din om și a creat o ființă mică și drăgălașă. Apoi, Eva
și Adam, fiecare
cu brațul în jurul mijlocului celuilalt, se plimbau prin
grădină. Curând a
început să sufle vântul, iar ea a spus: „O, dragă, vântul
acesta...” Atunci Adam
a zis: „Fii liniștit! Pace!” Și vântul l-a ascultat pentru ca
Adam era fiul lui
Dumnezeu. Oh, aleluia!

Probabil mă comport ca un nebun, dar nu cred că
sunt nebun, ci în interiorul meu este Ceva atunci când vorbesc
despre aceste
lucruri. Și dacă mă gândesc bine, ce importanță mai are faptul
că sunt în
vârstă? Nimic nu mai contează.

Priviți! După câteva minute s-a auzit un răget, dar
ea nu s-a speriat. Ce era aceasta? Era leul Leo. Și Adam i-a

zis: „Vino aici,
Leo!” apoi l-a mângâiat ca pe o pisicuță. Curând a apărut și
tigrul. Oh, era un
paradis minunat!

După o vreme Adam i-a zis Evei: „Dragă, nu este
timpul să pornim televizorul, căci soarele este aproape de
asfințit? Este
vremea să ne închinăm.” Oh, Dumnezeule!

El a spus: „Este timpul să ne închinăm!”, nu: „Vom
merge să îl ascultăm pe dr. Jones, pe Bill Branham, sau pe
oricare altul.” Ei
nu s-au dus într-o clădire mare, cu scări în spirală, ci sub
copaci. Acolo a
venit o Lumină blândă și reală: Logosul, Duhul Sfânt,
Hristosul, Unsul și i-a
întrebat:

„Copii, v-ați bucurat de șederea voastră pe pământul
pe care v-a așezat Domnul Dumnezeuul vostru?”

„Da, Tată, și Te lăudăm pentru aceasta!”

Apoi, după ce s-au rugat, El S-a aplecat, i-a
sărutat pe obraz și i-a pus la culcare.

Este atât de frumos seara când eu și soția mergem
în dormitor și stăm lângă micuțul Iosif, îl sărutăm și pe un
obraz și pe
celălalt și îl culcăm în pat. Atunci îi

spun soției: „Mami, ochii lui seamănă cu ai tăi.” iar ea îmi răspunde: „Și cu tine seamănă la gură...” și așa mai departe. Este asemănarea sfintei căsătorii.

Ce mult i-a sărutat și ce mândru trebuie să fi fost Dumnezeu când a privit spre Adam și Eva și a văzut că Îi seamănă, pentru că erau făcut după chipul Lui! Acolo nu se putea face nici un rău. Tigrul stătea întins asemenea unei pisici blânde, leul era și el blând și nimeni nu ar fi făcut vreun rău.

Apoi, frate, a apărut păcatul și a stricat toată acea pace minunată. Eva nu a avut niciodată nevoie de „Max Factor” ca să își îmbropsăteze fața cu ajutorul produselor cosmetice. Nu domnule, pentru că Dumnezeu, Roșeața Vieții veșnice, era cea care o făcea frumoasă. Ea nu trebuia să își facă manichiura și tot ceea ce fac ele astăzi, pentru că cel care a adus toate aceste lucruri este păcatul.

Frate, fiecare bărbat și femeie își reînnoiesc viața atunci când mănâncă. Eu l-am întrebat pe un medic:

„Este adevărat că de fiecare dată când mănânc îmi reînnoiesc viața?”

„Este adevărat, frate Branham.”

„Atunci ce se întâmplă, pentru că mănânc aceleași lucruri ca atunci când aveam 16 ani? La 16 ani de fiecare dată când am mâncat, am crescut și m-am făcut mai puternic, dar acum mănânc aceeași mâncare și totuși îmbătrânesc și slăbesc în putere cu fiecare zi care trece. Spune-mi, de ce este așa? Torn apă dintr-un ulcior într-un pahar și îl umplu, dar pe măsură ce torn se face tot mai puțin. Explică-mi lucrul acesta din punct de vedere științific.”

Dar medicul mi-a răspuns: „Nu se poate explica.”

„Îmi cer scuze, dar se poate”, am spus eu, „pentru că Biblia explică acest fenomen. A fost hotărât ca fiecare om să treacă pe aici.”

Dar, frate, la binecuvântata înviere din morți fiecare zbârcitură și fiecare semn al bătrâneții va fi îndepărtat. Toate acestea sunt însemnele păcatului, dar vor fi îndepărtate. Aleluia! Acolo vom fi tineri pentru veșnicie.

Într-una din zile, soția mi-a spus în timp ce îmi pieptănam puținul păr care mi-a mai rămas:

„Billy, chelești.”

„Scumpa mea, eu nu am pierdut nici un fir de păr.”

„Ce vrei să spui, dragă?”

„Nu s-a pierdut nici unul.”

„Atunci unde sunt?”

„Scumpa mea, dă-mi voie să te întreb ceva, iar dacă îmi vei răspunde îți voi spune.”

„În ordine.”

„Unde au fost ele înainte ca să le am eu?”

„Erau undeva,,, oriunde.”

„Vezi, ele sunt acolo unde au fost înainte ca să le am, și mă așteaptă până la învierea din morți. Aleluia!

Acum vreau să te întreb ceva: Dacă a fost nevoie de Duhul Sfânt ca să te ridice din țărână și să te facă o ființă inteligentă, și dacă, fără posibilitate de alegere, te-a făcut ceea ce ești astăzi, atunci cu cât mai mult El, care te-a făcut la început din țărâna pământului, poate să te învie din morți în zilele din urmă deși trupul tău este

împrăștiat de la est la vest?”

Aduceți-vă aminte ca trupurile voastre erau acolo când Duhul Sfânt a început să clocească pentru prima dată, iar dacă nu e așa, de unde au venit ele? Voi sunteți calciu, potasiu, lumină cosmică, țigăi; sunteți viața de aici de pe pământ. Dumnezeu v-a întocmit pentru că nimeni altcineva nu putea s-o facă. Tu poți lua calciu, potasiu, etc, și să le amesteci pentru a forma un om, dar este nevoie ca Duhul Vieții lui Dumnezeu să intre în acel om pentru ca el să fie ceea ce este.

Prieteni, nu vă lăsați înșelați! **Dumnezeu nu Își conduce Biserica prin intelectuali, ci prin Duhul Sfânt**, care încearcă să vă spună: „Mă iubiți? Credeți în Mine?”

Și dacă El m-a făcut ceea ce sunt, fără să am de ales, cu cât mai mult îmi va da înapoi viața mea cu Viața veșnică în ea? De aceea mă întorc la El și spun: „Da, Duhule Sfânt, mie nu îmi pasă de ceea ce zice lumea. Te iubesc! Te iubesc! Te iubesc!”

Atunci când Viața fără sfârșit se va întoarce, El va vorbi și acest trup de carne va fi din nou cu tot părul pe cap și cu acea forță pe care a avut-o la început. Da, frate, Dumnezeu i-a dat Duhului Sfânt sarcina de a purta de

grijă Bisericii
Sale.

Biblia spune: „Când duhul necurat pleacă din om, umblă prin locuri uscate. Și când se întoarce, găsește locul schimbat.” (Matei 12.43-44).

Aici este problema: când duhul necurat se întoarce la vechiul loc. Vă rog să mă ascultați cu atenție chiar dacă sunt puțin cam lung în vorbire. Voi obișnuiți să mergeți la dansuri, la spectacole și să stați toată noaptea. Ascultați! Motivul pentru care aveți urcușuri și coborâșuri este că atunci când duhul necurat iese afară, el merge atât de departe cât mergeți voi; primiți o inimă nouă sau ceva de genul acesta. Acum aveți o față nouă pe care puteți s-o arătați lumii; aveți ceva să puneți pe voi, dar când duhul necurat revine, vă găsește în aceeași conservă veche de tinichea, cu temperamentul dinainte, indiferenți și cu toate celelalte. Dacă intră însă Duhul Sfânt acolo, Dumnezeu Își trimite din cer marele Buldozer și întoarce lucrurile cu susul în jos, le zgâlțâie și le scoate afară. Și pentru că El este acolo, nu mai sunt tinichele; nu mai este ură și nici răutate. Astfel, găsești acolo o locuință mare și minunată în care trăiește Duhul Sfânt. Prezența Lui aduce flori frumoase pe terasă: florile iubirii, ale bucuriei, păcii îndelungii răbdări,

ale sfințeniei, blândeții și bunătății. Acolo nu mai este o
cocină, ci un loc
nou în care locuiește Duhul Sfânt.

O, trebuie să mă opresc, deși mă simt ca și cum
abia acum aș începe să predic. Da, mă simt cu adevărat bine.

Frate, dă-mi voie să îți spun ceva. Lucrul de care
are nevoie biserica astăzi este să se întoarcă din nou în
locul acela adevărat
al lui Dumnezeu; acolo unde Duhul Sfânt poate să aibă
controlul în scoaterea la
suprafață a dragostei și a părtășiei. De aceasta are nevoie
lumea.

Încă puțin și cu ajutorul Domnului voi încheia.

Știți că eu sunt vânător și iubesc mult natura. Cu
ani în urmă obișnuiam să merg la vânătoare în pădurile din
nord. Mai merg și
acum, dar mai rar. Acolo am întâlnit un prieten drag, care s-
ar putea să fie în
dimineața aceasta printre noi; mă refer la Burt Caul, care
este un om minunat.
Era un vânător bun și mie îmi plăcea să vânez cu el pentru că
era puternic și
robust. Avea ochii ageri și putea să urmărească vânatul fără
să se rătăcească.
Cunoștea fiecare copac și semnele pe unde să meargă. Da, era
un om bun și un
bun vânător, însă era crud cu animalele. Un ticălos nemilos
care omora
căprioarele doar din distracție, pentru că știa că sunt

predicator.

Eu îl întrebam adesea: „Burt, nu ți-e rușine de ceea ce faci?” dar el îmi răspundea: „O, predicatorule, nu îți dai seama că ești un fricos?”

Dumnezeu îți permite să prinzi o căprioară; este în ordine dacă o vânez pentru hrană. Avraam a sacrificat un vițel și l-a hrănit pe Îngerul lui Dumnezeu. Deci este în ordine dacă ucizi o căprioară, dar nu este corect să ucizi toată turma.

Burt era însă chiar rău. Cu un an în urmă am fost acolo sus și am observat că avea la el un fluier mic, cu care putea imita strigătul unui ied. Nu am mai auzit niciodată așa ceva în toată viața mea. Când i-am văzut fluierul, i-am zis:

„Sper că nu ai de gând să-l folosești ca momeală,” dar el mi-a răspuns: „Haide, predicatorule! Asta este problema cu voi toți: sunteți niște lași!”

„Să-ți fie rușine, Burt. Nu vei folosi lucrul acela!”

Am intrat în pădure și am căutat vânatul mai mult de o jumătate de zi, dar nu am găsit nici o urmă. După o vreme

ne-am oprit
într-un luminiș mic și am observat că Burt a căutat în buzunar
și a scos
fluierul. Văzându-l ce face, mi-am zis: „Oh, nu va face
aceasta!” dar el a
suflat și a scos un sunet mic ca al unui pui de căprioară.
Dintr-o dată, din
partea dreaptă a apărut o căprioară mare și frumoasă. S-a
ridicat și i-am văzut
urechile mari și grațioase și ochii căprui. Era la mai puțin
de treizeci de
yarzi de mine. Burt m-a privit și a zâmbit. M-am gândit: „O,
Burt, nu face
asta! Nu este posibil s-o faci!”

Am văzut cum acel animal frumos mergea spre el cu
capul ridicat. Ce era aceasta? Ce o făcea să pășească chiar
spre vânător? Ceva
din ea, dragostea de mamă, chemarea unui pui. A pășit în acel
loc deschis,
lucru pe care nu l-ar fi făcut cu nici un chip în altă
împrejurare. Ce era ea?
O mamă îngrijorată care nu se putea abține. Un pui plângea,
iar instinctul ei
de mamă o conducea spre vânător în încercarea de a-l găsi. L-
am văzut pe Burt
cum și-a luat pușca, a pus un glonț în țevă și a ridicat
piedica. Mă gândeam:
„Doamne, nu-l lăsa s-o facă! Acolo este o mamă care își
dovedește dragostea
într-un asemenea mod. Cum poate fi atât de crud?” Am auzit
clinchetul piedicii
care era trasă în jos și l-am văzut cum își potrivea pușca în
așa fel încât
glonțul să treacă prin inima aceea de mamă. Știam că în doar
câteva secunde

inima ei avea să fie străpunsă, așa că mi-am zis: „Oh, cum poate face aceasta!
Nici nu vreau să văd!”

După câteva secunde, căprioara l-a observat pe vânător și l-a privit mirată. Credeți că a fugit? O, nu! De ce? Pentru ca un pui era în pericol și ea trebuia să îl găsească. Chiar dacă inima ei putea fi zdrobită în orice moment, trebuia să găsească puiul. Era mamă, iar puiul acela era în pericol. Vedeți? Nu era ceva artificial, ca ceea ce încearcă să facă biserica de astăzi, ci era ce venea din interiorul ei. Trebuia să găsească puiul, așa că a început să pășească înainte, cu ochii ațintiți spre vânător. Am văzut țeava coborând și mi-am întors capul pentru câteva momente, dar nu am auzit detunătura puștii. „Oare ce s-a întâmplat?” mi-am zis mirat. M-am întors și am privit spre Burt, care s-a întors și el spre mine și m-a privit lung. Apoi a aruncat arma, m-a prins de mână și mi-a spus:

„M-am săturat, Billy. Nu mai pot suporta! Roagă-L pe Dumnezeu tău să-mi dea o inimă de creștin, așa cum e a ta, căci nu mai vreau să fiu așa!” Și chiar în locul acela l-am condus pe acel bărbat nemilos la Duhul iubirii lui Isus Hristos. De ce? Ce se întâmplase? El văzuse manifestarea dragostei adevărate și originale.

Frate și soră, lucrul de care are nevoie biserica de astăzi este manifestarea, nu artificiile, nu educația intelectuală, ci o manifestare a dragostei adevărate a lui Dumnezeu în inimile noastre.

Haideți să ne plecăm capetele și să ne gândim.

Poate ești de multă vreme un membru al bisericii și spui:

„Chiar trebuie să

renunț la asta? Chiar trebuie s-o fac?” Acesta este modul în care acționezi tu?

Aceasta este ceva ce ține de intelect. Dar este în tine, în inima ta, dragostea

reală a lui Dumnezeu? Dacă nu, de ce nu o accepți astăzi? De ce primești mai

degrabă un înlocuitor? Tot ce știi este că ești creștin pentru ca aparții unei

biserici sau pentru că ai strigat sau ai vorbit în limbi. Eu cred în toate

aceste lucruri, dar am văzut că și vrăjitorii și vrăjitoarele pot vorbi în

limbi. Tot ce trebuie să faci este să crezi. Poate ai avut ulei pe mâini, sânge

pe față sau ceva prin care să fii recunoscut că ești creștin.

Aceasta este tot

ce ai? Dacă da, să știi frate că ești într-o stare jalnică. De ce ieși un

înlocuitor când cerurile cincizecimii sunt pline de real?

„Prorociile se vor sfârși; limbile vor înceta, cunoștința va avea sfârșit, dar dragostea nu va pieri niciodată.” (1 Corinteni 13.8).

Poeții pot să scrie despre aceasta dar nu se poate explica.

În timp ce te gândești la tot ce am spus, vrei cu adevărat ca dragostea lui Dumnezeu să fie în inima ta dacă nu ai primit-o încă?

Fii cinstit cu El! Ca slujitor al lui Dumnezeu, te aduc în Numele lui Isus

Hristos în prezența Atotputernicului Dumnezeu, iar dacă în tine este ceva

sincer cu adevărat, mă rog ca Dumnezeu să îl scoată la suprafață în după-amiaza

aceasta. Ești convins că nu ai prea avut parte de această experiență? Vrei să

îți ridici mâna spre Dumnezeu și să spui: „Dumnezeule, dă-mi și mie acea inimă,

în Numele lui Hristos!, pentru că doresc ca dragostea creștină să se manifeste prin

mine așa cum s-a manifestat dragostea de mamă prin acea căprioara. Vreau ca

dragostea mea de creștin să se manifeste în așa fel încât să îi câștige pe

alții, prin ea, și nu prin emoțiile mele.”

O, dragoste a lui Dumnezeu,

Cât ești de bogată și de curată!

Cât de nemăsurată și de puternică!

Ea va ține pentru totdeauna,

...prin cântecele sfinților și îngerilor.

O dorești cu adevărat? Dacă crezi că sunt
slujitorul lui Dumnezeu, nu contează dacă ești la balcon sau
oriunde ai fi, nu
te uita la mine și nu te gândești că este ora 4.00 după-amiaza.
Nu te gândești la
aceasta, ci la ceea ce este veșnicia. Dacă nu o ai dar crezi
că Dumnezeu îmi
ascultă rugăciunea astfel încât ologul să umble și orbul să
vadă, îndrăznește!

S-au ridicat cam două sute de mâini.

Vreau să veniți și să stați lângă mine, căci doresc
să dau mâna cu voi și să mă rog pentru fiecare. Veniți în timp
ce cântăm: „Așa
cum sunt la Tine vin.”

– Amin –